

Sygn. akt VUa 12/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Krzysztof Główczyński

Sędziowie: SSO Andrzej Marek (spr.)

SSR del. Agata Mularska - Karamon

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z odwołania A. C.

przeciwko (...) Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 22 stycznia 2013 roku

sygn. akt IV U 151/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy oddalił odwołanie A. C. od orzeczenia (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, którym utrzymano w mocy orzeczenie (...) ustalające u wnioskodawczyni lekki stopień niepełnosprawności. Sąd Rejonowy – opierając się na opinii biegłej neurolog - wskazał, że wnioskodawczyni cierpi na zmiany zwyrodnieniowe odcinka piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa, wypuklinę jądra miazdżystego na poziomie L4 – S1 oraz niedowład wiotki kończyny dolnej prawej. Schorzenia te czynią wnioskodawczynią osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U z 2012 r. Nr 214 poz. 1407 ze zm.) oraz wydanego na podstawie art. 9 tej ustawy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003 r. Nr 139, poz. 1328 ze zm.).

W apelacji od tego wyroku wnioskodawczyni – kwestionując opinię biegłej neurolog - wskazywała, że biegła nie wzięła pod uwagę dotychczasowej dokumentacji medycznej. Wnioskodawczyni opisując stwierdzone u niej schorzenia podniosła, że opinię biegłej uważa za nierzetelną, bo zawierała mało wnikliwą analizę przedłożonej dokumentacji

medycznej historii choroby A. C. z całkowitym pominięciem badań lekarskich chirurgiczno – ortopedycznych, które były podstawą orzeczonego wcześniej u wnioskodawczynie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawczynie - jak należy sądzić z treści apelacji - wniosła ostatecznie o zmianę zaskarżonego orzeczenia i ustalenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie była uzasadniona. Sąd Rejonowy orzekając w tej sprawie przeprowadził wystarczające - do merytorycznego rozstrzygnięcia - postępowanie dowodowe. Właściwa jest też ocena dopuszczonych przez sąd dowodów, która nie wymaga powtarzania. Warto jedynie wskazać, że ze względu na rodzaj żądania opartego na przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U z 2012 r. Nr 214 poz. 1407 ze zm.) oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003 r. Nr 139, poz. 1328 ze zm.) konieczne było dopuszczenie w niniejszej sprawie dowodu z opinii biegłego właściwego ze względu na schorzenia wnioskodawczynie (neurolog).

Opinia biegłego jest szczególnym środkiem dowodowym wykorzystywanym w sytuacji, gdy do ustalenia pewnych okoliczności niezbędne są wiadomości specjalne (wiedza szczególna). Dowód z opinii biegłego podlega jednak – jak każdy inny dowód - ocenie. Niewątpliwie jest ona ograniczona, gdyż obejmuje poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stanowczość wyrażanych ocen, analizę logiczności i poprawności wniosków bez wkraczania jednak w sferę wiedzy specjalistycznej. W uzasadnieniu opinii biegły powinien wskazać przesłanki, które doprowadziły go do końcowych wniosków. Wprawdzie w razie wątpliwości sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, jednak potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Specyfika dowodu z opinii biegłego polega bowiem m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie w razie potrzeby. Orzecznictwo sądowe wskazuje, że potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne.

Wnioskodawczynie w apelacji nie zakwestionowała skutecznie dopuszczonej przez Sąd Rejonowy opinii biegłej neurolog. Przede wszystkim warto zaznaczyć, że pomimo doręczenia tej opinii na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i stosownego pouczenia (k. 28 i 31) wnioskodawczynie nie zgłosiła do tej opinii żadnych zastrzeżeń, nie wносиła o jej uzupełnienie lub dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Taka postawa wnioskodawczynie – przy braku zastrzeżeń co do treści opinii, uprawniała Sąd Rejonowy do rozstrzygnięcia o żądaniu wnioskodawczynie.

Sama treść opinii nie budzi przy tym wątpliwości skutkujących jej dyskwalifikacją. Biegła przeprowadziła stosowny wywiad, dokonała osobistego badania wnioskodawczynie, zapoznała się także z dokumentacją medyczną (tą zgromadzoną już w aktach sprawy, jak i dostarczoną przez wnioskodawczynię na badanie). Zauważyć w szczególności trzeba, że biegła szczegółowo opisała wyniki badań zawartych w tej dokumentacji - w tym wynik wskazywanego w apelacji szczegółowego badania MRI z 20 marca 2009 r. i jednoznacznie uznała, że zgłaszane przez wnioskodawczynię schorzenia wiążą się z opisanymi przez biegłą zmianami w zakresie kręgosłupa w postaci przewężenia przestrzeni międzykręgowej na poziomie L3 – S1 ze współistniejącymi wypuklinami jądra miazdzystego. Zmiany te – wbrew odmiennym twierdzeniom wnioskodawczynie - nie przekładają się przy tym na objawy korzeniowe i ubytkowe i są następstwem „zużywania” się układu kostno – stawowego wraz z wiekiem. Biegła wskazała również na wiotkie porażenie lewej kończyny dolnej istniejące u wnioskodawczynie od urodzenia ze stopą końską –szpotawą. Całościowy obraz tych schorzeń - wynikający zarówno z dokumentacji jak i ze stanu czynnościowego – nie daje jednak podstaw do ustalenia wyższego - aniżeli lekki - stopnia niepełnosprawności.

Wnioski biegłej są jasne, logiczne i nie budzą wątpliwości, a odmienny pogląd wyrażony w apelacji na uwzględnienie nie zasługuje.

Z tych przyczyn apelację - jako nieuzasadnioną - oddalono.